

IBDIS
Valentina Ștefan-Cărădeanu
Steluța Căpățână

We know
books

Corina Ionica Gheorghiu
Lida Apostol

**Cele mai frumoase
povești de Crăciun**

volumul II

www.editurajoy.ro

Cuprins

Noaptea sfântă <i>Selma Lagerlöf</i>	3
Povestea celor trei brăduți <i>poveste populară</i>	8
Crăciunul săracului <i>poveste populară</i>	11
Vine Moș Crăciun <i>Passionaria Stoicescu</i>	14
Urarea Moșului <i>Passionaria Stoicescu</i>	15
Telefonul fermecat <i>Passionaria Stoicescu</i>	16
Moș Crăciunel cel tinerel <i>Passionaria Stoicescu</i>	17
Fecioara Maria <i>Cezarina Adamescu</i>	18
Nașterea Pruncului <i>Cezarina Adamescu</i>	19
Baba iarna intră-n sat... <i>Otilia Cazimir</i>	21
Brăduleț, brăduț drăguț.....	23
Colinde, colinde <i>Mihai Eminescu</i>	24
Colindătorii <i>George Coșbuc</i>	25
Omul de omăt.....	27
Omul de zăpadă.....	28
Săniuța <i>George Coșbuc</i>	29
Scrisoare lui Moș Crăciun <i>Elena Farago</i>	30
Uite, vine Moș Crăciun <i>Otilia Cazimir</i>	31
Povestea unui vânt bătrân <i>poveste populară</i>	32
Revelion <i>Mircea Sântimbreanu</i>	42
Decembrie <i>Mircea Sântimbreanu</i>	45
Marea hotărâre <i>Mircea Sântimbreanu</i>	48
Excursie la pol <i>Mircea Sântimbreanu</i>	51
Noapte bună, bunici! <i>Mircea Sântimbreanu</i>	53
Greșeală de neiertat <i>Octav Pancu-Iași</i>	55
Marele dregător al Zăpezii s-a ținut de cuvânt <i>Octav Pancu-Iași</i>	58
Legenda Crivățului <i>poveste populară</i>	63

Legenda inului <i>poveste populară</i>	65
Povestea Bradului de Crăciun <i>poveste populară</i>	68
Moș Crăciun <i>poveste populară</i>	69
Bătrânică și spiridușul <i>poveste populară</i>	71
Sorcova <i>Barbu Ștefănescu Delavrancea</i>	73
Zâna munților <i>Petre Ispirescu</i>	77
Înțelepciunea săracului <i>poveste populară</i>	82
Spiridușii cu nasuri lungi <i>poveste populară</i>	84
Doctorul Știe-Tot <i>Charles Perrault</i>	87
Spiridușii <i>Frații Grimm</i>	90
Bătrânul Sultan <i>Frații Grimm</i>	92
Călătoriile lui Tom Degețel <i>Frații Grimm</i>	95
Omul de zăpadă <i>Cezar Petrescu</i>	100

Noaptea sfântă

Selma Lagerlöf

Am și acum vie în suflet amintirea unei mari suferințe încercate la vârsta de cinci ani, una cum nu cred să mai fi avut de atunci.

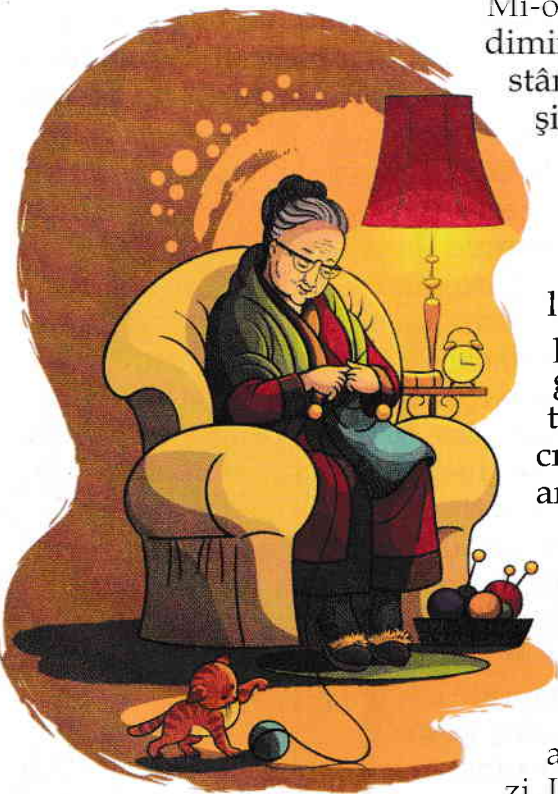
S-a întâmplat când a murit bunica mea... În fiecare zi se așeza în fotoliul din odăița ei și ne spunea povești.

Mi-o amintesc depănând basme de dimineața până seara, noi, nepoții, stând în jurul ei, tăcuți și liniștiți, și ascultând-o fermecați. Ce timpuri minunate! Nu existau alți copii care să fi fost așa de fericiți cum eram noi.

Mai țin minte doar câteva lucruri despre bunica. Avea un păr frumos, alb ca neaua, mergea încovoiată, iar în majoritatea timpului stătea în fotoliu croșetând la ciorapi. Și-mi mai amintesc că, ori de câte ori termina de citit sau de spus o poveste, obișnuia să mă mângâie pe cap și să spună: „Și totul este de adevărat! Adevărat cum te văd și cum mă vezi!”.

Bunica ne mai cânta, dar asta nu se întâmpla în fiecare zi. Unul dintre cântece vorbea despre un cavaler și un monstru al mării,

iar refrenul suna cam așa: „Vântul rece suflă tare, se avântă peste mare”. Și-mi mai aduc aminte o rugăciune și un psalm învățate de la bunica. Poveștile ei însă îmi mai revin în minte doar ca prin vis. Dar una mi-o aduc așa de bine aminte, că aș putea-o chiar istorisi. Este o povestioară despre nașterea lui Iisus.

Acestea sunt toate amintirile despre bunica, în afară de faptul că am încercat o mare durere la moartea ei și m-am simțit foarte singură după aceea. În dimineața în care fotoliul din colțul odăii a rămas gol, mi-a fost imposibil să înțeleg cum vor trece următoarele zile. De acea zi îmi aduc aminte foarte bine și n-am să o uit vreodată. Ne-au dus și pe noi copiii să ne luăm rămas-bun și să-i sărutăm mâna moartă. Nouă ne era frică să ne apropiem, dar cineva ne-a spus că doar așa îi putem mulțumi bunicii cea din urmă oară pentru toate bucuriile pe care ni le făcuse. Și apoi sicriul lung și negru a fost închis, iar poveștile, basmele și cântecele au plecat de acasă închise în el și nu s-au mai întors vreodată. Simțeam că ceva era pierdut pe vecie în viața noastră. Era ca și cum poarta fermecată a unei lumi frumoase, în care intram și din care ieșeam ori de câte ori doream, se închisese pentru totdeauna. Acum nu mai era nimeni care să știe cum să ne deschidă acea poartă.

Îmi amintesc cum, treptat, noi, copiii, am început să ne jucăm cu păpuși și jucării și să trăim ca și alți copii. De parcă nu ne mai părea rău de pierderea bunicii noastre sau de parcă am fi uitat-o. Însă, chiar astăzi, după aproape patruzeci de ani, pe când scriu poveștile despre Hristos pe care le-am adunat în timpul călătoriilor mele, îmi vine în minte povestea despre nașterea lui Iisus pe care ne-o spunea bunica mea. Și mi-e drag să v-o povestesc și vouă.

Era în ziua de Crăciun, toți se dușeseră la biserică, afară de bunica și de mine. Cred că eram singure în toată casa. Pe noi două nu ne luaseră, deoarece bunica era prea bătrână și eu eram prea mică pentru drumul printre troiene. Amândouă eram mâhnite că nu puteam să luăm parte la slujbă și să vedem lumânările de Crăciun aprinse în biserică.

Cum stăteam amândouă singure, bunica a început să spună o poveste:

— Trăia odată un om, începu ea, care, într-o noapte întunecoasă, plecă să caute cărbuni și lemne pentru a aprinde un foc.

LIBRIS | We know books

El merse din poartă în poartă, bătu peste tot și se rugă: „Oameni buni, ajutați-mă! Nevasta mi-a născut un prunc și trebuie să fac un foc ca să-i încălzesc”.

Dar era spre miezul nopții, iar toți oamenii dormeau și nimeni nu-i răspunse. Omul merse și merse până zări în depărtare o luminiță. Când ajunse mai aproape, văzu un foc ce ardea pe câmp și o turmă de oi ce dormea în jurul focului, păzită de un cioban bătrân.

Când se apropie de păstor ca să împrumute un tăciune, văzu trei dulăi care dormeau la picioarele acestuia. Toți trei se ridicară la venirea lui și-și deschiseră boturile ca să latre, dar nu se auzi niciun sunet. Omul văzu cum li se zbârlise părul pe spinare și cum colții albi străluceau în lumina focului, înainte să se repeadă asupra lui. Bărbatul simți că un câine îl apucase de gât, altul de picior, iar celălalt de mână, dar fălcile și colții nu-l putură mușca așa că rămase nevătămat. Omul dori apoi să se apropie de foc, dar oile dormeau așa de îngrămădite unele în altele, încât el nu putea să înainteze decât călcând peste ele. Nicio oaie însă nu se trezi, nici măcar nu se mișcă.

Până aici bunica povestise fără să o fi întrerupt, dar nu am mai răbdat și am întrebat-o:

— Și de ce nu se mișcau, bunico ?

— Vei afla îndată, a răspuns ea, continuându-și povestea. Când omul ajunse aproape de foc, ciobanul se trezi din somn. Era un om morocănos și dușmănos, neprietenos și aspru cu toată lumea. Când îl zări pe străin, apucă ghioaga cu care păzea turma și o aruncă direct spre el. Băta însă trecu vâjâind pe lângă om fără să-l lovească și dispăru pe câmp.

Eu am întrebat-o din nou pe bunica:

— Dar de ce nu l-a lovit ciomagul pe omul acela?

Bunica a povestit mai departe, fără să-mi răspundă:

— Ajută-mă cu nițel foc, zise străinul către cioban. Tocmai mi-a născut nevasta un prunc și trebuie să fac foc, să-i încălzesc.

Ciobanul mai degrabă ar fi vrut să nu-i dea, dar când văzu că nici câinii nu l-au putut mușca, nici oile nu au fugit de el, nici bățul nu l-a lovit, i se făcu frică și nu îndrăzni să îl refuze.

— Ia cât ai nevoie, spuse acesta.

Focul însă era aproape stins și nu erau nici tăciuni, nici lemne aprinse, doar jăratric, așa că omul trebuia să se mulțumească cu atât. Când văzu ciobanul că omul nu avea cu ce lua jăratric, se bucură de nevoia omului și-i mai spuse încă o dată:

— Ia cât ai nevoie.

Omul se aplecă liniștit, luă cărbunii aprinși cu mâinile goale și îi puse într-un colț al pelerinei. Jăratiful nu-i arse nici mâinile, nici haina, îl ducea în pelerină ca și cum ar fi fost mere sau nuci.

Aici am întrerupt-o pentru a treia oară pe bunica:

— Dar de ce nu l-a ars jăratiful?

— Imediat vei afla, a răspuns bunica și a povestit mai departe. Ciobanul era din fire un om foarte rău și cu inimă haină, dar când văzu minunea se miră și se întrebă în sinea lui: „Oare ce noapte o fi aceasta în care câinii nu mușcă, oile nu se sperie și nu fug, ghioaga nu lovește, iar focul nu arde?”.

Îl strigă pe străin și îl întrebă:

— Ce fel de noapte e aceasta? Cum de toate ființele și lucrurile te protejează?

Străinul îi răspunse:

— Eu nu-ți pot spune nimic dacă tu însuși nu simți, și dădu să plece ca să aprindă mai repede focul care să-i încălzească femeia și copilul.

Ciobanul însă dori să afle ce minune se petrecea și plecă pe urmele străinului până la locul unde locuia acesta. Văzu cu mirare că omul nu avea nici măcar o colibă, iar femeia și copilul său se aflau într-o peșteră cu pereți goi și reci. Când văzu copilașul aproape gol înghețând de frig, i se făcu așa milă de el

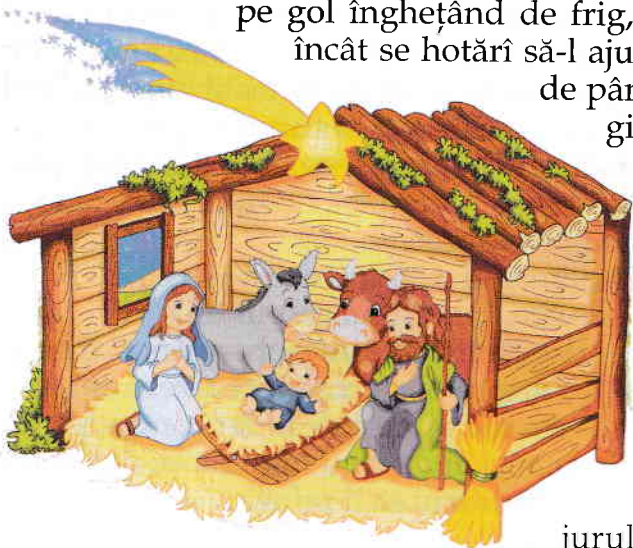
încât se hotărî să-l ajute, contrar obiceiului său de până atunci. El își lăsă des-

gii jos și căută în ei o blăniță moale și albă de miel pe care o dădu străinului, zicând să-și culce pruncul în ea.

În clipa în care i se făcu milă de copil, i se deschiseseră ochii și văzu ceea ce nu văzuse și auzi ceea ce nu auzise mai înainte. Văzu în

jurul pruncului o mulțime de îngeri cu aripi de argint, unii cântând la harpă iar alții anun-

tând că în noaptea aceea s-a născut Mântuitorul. Astfel află ciobanul de ce era atâta fericire în noaptea aceea și de ce nimic și nimeni nu putea face rău nimănui. Nu numai în jurul copilului erau îngeri,

ci în toată peștera, de-a lungul drumului și pe munte, iar toți coborau din cer, se opreau, priveau Pruncul și apoi zburau cântând.

În toată lumea domneau bucuria, cântecul și voia bună. Ciobanul văzu în noaptea întunecoasă tot ce nu putuse vedea înainte și, de bucurie, căzu în genunchi și mulțumi lui Dumnezeu că i-a deschis ochii.

Aici bunica a oftat și a urmat:

— Ceea ce a văzut ciobanul am putea vedea și noi, căci îngerii zboară pe cer în fiecare noapte de Crăciun, dar nu tuturor le este dat să-i vadă.

Apoi bunica și-a pus mâna pe capul meu și mi-a spus:

— Să nu uiți niciodată această poveste! Este adevărată, cum te văd și cum mă vezi. Lumina soarelui și cea a lunii, lumina focului sau cea a lumânărilor nu ne sunt de folos dacă nu avem în ochi și în suflet lumina prin care să vedem dragostea lui Dumnezeu!

EXCLUSIV
www.editeurajoy.ro

Codul bunelor maniere pentru copii

Povestiri atractive și distractive, concepute special pentru a-i deprinde pe copii cu regulile bunelor maniere.

full color
ilustrate - hârtie albă
coperte plastificate

